

Tom Behnke (FP):

Til hr. Niels Helveg Petersen vil jeg sige, at det, jeg gav udtryk for, var, at der skulle være en lille bitte politisk mulighed for, at vi kan prøve nogle sagsområder for at undgå, når vi f.eks. taler om strafferammerne for voldshandlinger, at vi ikke er nødt til fra Folketingets side hver gang at gå ind og lave lovændringer, men at vi kan henstille, at man skærper straffene, og at vi gerne vil have prøvet nogle sager i den forbindelse, fordi samfundet hele tiden udvikler sig.

Med hensyn til antallet af sager og bekymringen for, at Højesteret ikke kan klare alle de sager, der nu vil komme, fordi der ikke er hånd i hanke med det, vil jeg sige, at det netop er derfor, vi ønsker kompetencen væk fra Justitsministeriet. Vi ønsker ikke, at man skal sidde og vurdere ud fra ressourcemæssige grunde, ud fra politiske grunde, om en sag skal for eller ej.

De sager, der skal prøves, skal prøves, og hvis det kræver flere ressourcer, må vi skaffe flere ressourcer til de opgaver. Det kan ikke være rigtigt, at vores juridiske system skal hvile på, hvorvidt staten har råd eller ikke har råd. Det er meget uholdbart for retssikkerheden.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil indlede med at sige, at jeg er fuldstændig enig i de principielle bemærkninger, som hr. Niels Helveg Petersen fremkom med. Og jeg må sige, at når jeg hører hr. Tom Behnke følge op på hr. Niels Helveg Petersens betragtninger og tale om, at der kan være situationer, hvor folketingsmedlemmer kan have en interesse i at få en domstolsprøvelse af, hvorvidt strafferammerne anvendes i tilstrækkeligt omfang, så kan jeg sagtens forestille mig – hvis en sådan ordning fandtes – hvad det ville kunne give anledning til i retning af, at hvis der afsiges domme i konkrete sager og der måtte være politikere eller medier, som følte, at her burde man have været på et andet niveau, når folkestemningen har rejst sig, så kan jeg sagtens forestille mig, hvordan en sådan adgang i givet fald ville blive brugt.

Jeg må derfor sige, at det ville jeg principielt anse for i allerhøjeste grad betænkeligt og mere end det, fordi vi meget let kunne nærme os en sammenblanding af de forskellige myndigheders ansvar, som jeg ikke mener er acceptabel eller rigtig.

Fru Ebba Strange og hr. Ole Espersen rejste igen spørgsmålet om de ressourcemæssige aspekter. Jeg tror ikke, jeg vil kunne komme mit svar meget nærmere nu end det, jeg var inde på i første omgang, men jeg vil gerne i udvalgsarbejdet søge at bore dybere i det. Den bedømmelse, vi har lagt frem i lovforslaget, er et udtryk for, at man ved domstolene har en anden arbejdsform, der er en anden struktur. Det er ud fra en samlet bedømmelse af, hvordan forholdene er i dag i Justitsministeriet, og hvordan vi måtte skønne, det ville blive ved en løsning, hvor det lå i Højesterets regi, at det ressourcemæssige aspekt tegnede sig.

Til fru Ebba Strange, der vedrørende spørgsmålet om sagsmængden spurgte, om man ikke kunne sige, at teoretisk set ville man i dag kunne komme i den samme situation som med en løsning med et nævn eller måske i Højesterets regi. Jo, det ville man teoretisk set godt kunne, den situation er blot ikke opstået, og det ser jeg også som et udtryk for, at ordningen, som den fungerer i dag, administreres på en for alle parter – jeg lægger vægt på, at det er for alle parter – hensigtsmæssig og rigtig måde.

Hr. Ole Espersen rejste igen spørgsmålet, om det ressourcemæssige aspekt set i forhold til det, man vel kan betegne som det retssikkerhedsmæssige – nu gentager jeg hr. Ole Espersens spørgsmål på en lidt anden måde, men jeg forstod, at det var det, der lå i det – altså spørgsmålet om, hvorvidt det er ressourcerne, der skal være bestemmende for, om folk, som ønsker at få en sag behandlet ved tredje instans, om de kan få det eller ej. Hertil er svaret nej. Hvis kriterierne, betingelserne for, at en sag skal prøves ved Højesteret, i øvrigt er opfyldt, er det naturligvis ikke det ressourcemæssige, der kan være det afgørende. Der er det naturligvis det retssikkerhedsmæssige, den sikkerhed, der gælder for den enkelte, der er det afgørende.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg er selvfølgelig glad for det sidste svar, men så er man kommet til at formulere sig uheldigt i bemærkningerne, og det kan jo ske.

Det er vigtigt, at det altså ikke er ressourcemulighederne, der er det afgørende. Men så falder jo en væsentlig del af argumentationen for, at det netop fortsat skal være enten Justits-